

Sygn. akt VII U 1394/14

## WYROK

**W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 22 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

**Przewodniczący – Sędzia SO Danuta Dadej - Więsyk**

Protokolant p. o. prot. sądowego Katarzyna Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2015 roku w Lublinie

sprawy S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania S. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 9 maja 2014 roku znak (...)

**oddala odwołanie**

**Sygn. akt VII U 1394/14**

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 maja 2014 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440ze zm.), odmówił S. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Zakład podniósł, że mimo że Komisja Lekarska w orzeczeniu z dnia 29 kwietnia 2014 roku uznała wnioskodawcę za osobę okresowo częściowo niezdolną do pracy od dnia 9 kwietnia 2013 roku do dnia 30 kwietnia 2015 roku to jednakże w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy, tj. od dnia 9 kwietnia 2003 roku do dnia 8 kwietnia 2013 roku, wnioskodawca udowodnił na wymagany 5 - letni staż okresów składkowych i nieskładkowych jedynie 2 lata, 4 miesiące i 10 dni takich okresów (decyzja – k. 42 dot. wniosku z dnia 26 września 2009 roku akt rentowych).

W odwołaniu S. K. nie zgodził się ze wskazaną decyzją podnosząc, że w okresie od dnia 17 sierpnia 2000 roku do dnia 30 września 2008 roku pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy oraz że przerwa od ustania ostatniego okresu pobierania świadczenia nie wynosi 5 lat a składki do organu rentowego za okres od dnia 2 lutego 2012 roku do dnia 1 kwietnia 2013 roku zostały odprowadzone (odwołanie – k. 2 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, podnosząc argumenty, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie - k. 4 – 5 a.s.).

**Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:**

S. K. ur. (...) z zawodu ślusarz mechanik, pracował jako monter silników, kierownik punktu skupu, referent techniczny, właściciel hurtowni, robotnik drogowy od lutego 2012 r. rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług wykończeniowych.

W dniu 26 września 2013 r. ubezpieczony złożył do organu rentowego ponowny wniosek o rentę.

Orzeczeniem z dnia 28 października 2013 r. Lekarz Orzecznik ZUS uznał badanego za częściowo niezdolnego do pracy, uznając, iż daty powstania częściowej niezdolności nie można ustalić.

Na podstawie powyższego orzeczenia Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 18 listopada 2013 r. odmówił S. K. prawa do renty (k. 24 a.r.).

Po złożeniu odwołania od przedmiotowej decyzji

Postanowieniem z dnia 12 marca 2014 roku Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. akt VII U 3028/13 uchylił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 18 listopada 2013 roku, przekazał sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umorzył postępowanie. W ramach ponownego rozpoznania sprawy komisja lekarska Zakładu dokonał oceny stanu S. K. i w orzeczeniu z dnia 29 kwietnia 2014 roku uznała, że ubezpieczony jest okresowo częściowo niezdolny do pracy do dnia 30 kwietnia 2015 roku jednocześnie ustalając datę powstania tej niezdolności na dzień 9 kwietnia 2013 roku. Przedmiotowe orzeczenie stanowiło dla organu rentowego podstawę do wydania zaskarżonej decyzji w której Zakład uznał za udowodniony łączny okres stażu ubezpieczeniowego w wymiarze 16 lat, 1 miesiąca i 1 dnia, w tym, 13 lat, 3 miesiące i 6 dni okresów składkowych oraz 3 lata, 6 miesięcy i 5 dni okresów nieskładkowych. Postanowieniem z dnia 19 maja 2015 roku organ rentowy sprostował oczywistą omyłkę pisarską zawartą o zaskarżonej decyzji w ten sposób, że w miejsce 16 lat, 1 miesiąca i 1 dnia przyjętych za udowodnione okresów stażu ubezpieczeniowego, wpisał 16 lat, 9 miesięcy i 11 dni takiego stażu. W ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy ustalonym przez organ rentowy, tj. przed 9 kwietnia 2013 roku, czyli od dnia 9 kwietnia 2003 roku do dnia 8 kwietnia 2013 roku staż ubezpieczeniowy skarżącego wynosi 2 lata, 4 miesiące i 10 dni, w tym 1 rok, 9 miesięcy i 7 dni okresów nieskładkowych oraz 7 miesięcy i 3 dni okresów nieskładkowych. Ubezpieczony był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy w okresie od dnia 17 sierpnia 2000 roku do dnia 30 września 2008 roku (okoliczności bezsporne).

W okresie od dnia 2 lutego 2012 roku do dnia 5 maja 2013 roku ubezpieczony prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą. Wskazany okres do dnia 8 kwietnia 2013 roku został uwzględniony przez Zakład w zaskarżonej decyzji do ustalenia wymaganego ogólnego stażu ubezpieczeniowego oraz stażu ubezpieczeniowego, który powinien przypadać w ostatnim dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności do pracy, ustalonej przez organ rentowy na dzień 9 kwietnia 2013 roku, w tym okresy od dnia 5 kwietnia 2012 roku do dnia 28 sierpnia 2012 roku od dnia 1 listopada 2012 roku do dnia 28 lutego 2013 roku jako okresy nieskładkowe w związku z pobieraniem zasiłku chorobowego oraz od dnia 1 marca 2013 roku do dnia 8 kwietnia 2014 roku również jako okres nieskładkowy w związku z pobieraniem świadczenia rehabilitacyjnego (karta przebiegu zatrudnienia – k. 41 a.r.).

Celem zbadania zasadności odwołania i prawidłowości wydanej decyzji Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych o specjalności z zakresu ortopedii, neurologii, chirurgii naczyniowej, kardiologii oraz laryngologii w której mieli się wypowiedzieć w szczególności w zakresie czy niezdolność do pracy powstała przed dniem 30 marca 2010 roku, tj. w okresie 18 miesięcy od ustania prawa do renty (postanowienie - k. 8 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, że u ubezpieczonego występuje miażdżycza tętnic kończy dolnych, niedrożność tętnic udowych, stan po angioplastyce tętnicy udowej w 2013 roku, przewlekłe niedokrwienie kończy dolnych, zmiany zwyrodnieniowe kończyn dolnych, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z dyskopatią, niedomoga bólowa wielostawowa po urazie stawów, wielopoziomowa artroza kręgosłupa piersiowego i lędźwiowo – krzyżowego z ograniczeniem ruchomości bez objawów drażnienia korzeni nerwowych, stan po zabiegu PCI Cx z implantacją stanu DES w dniu 2 lutego 2014 roku,

dławica piersiowa stabilna CCS II, przewlekłe zapalenie krtani, stan po septoplastyce z 1997 roku oraz obustronny niedosłuch (opinie – k. 17, 31, 46 a.s.).

W opinii datowanej na dzień 4 sierpnia 2014 roku biegli neurolog i chirurg naczyniowy stwierdzili u badanego występowanie objawów przewlekłego niedokrwienia kończyn dolnych w przebiegu miażdżycy tętnic oraz zmian zwyrodnieniowych stawów, które to schorzenia mają charakter przewlekły, utrwalony i wymagają stałego leczenia i są przeciwwskazaniem do wykonywania pracy zawodowej, sprowadzając na ubezpieczonego okresową częściową niezdolność do pracy poczynając od dnia 9 kwietnia 2013 roku do dnia 30 kwietnia 2013 roku. W odniesieniu do okoliczności daty powstania częściowej niezdolności do pracy biegli wskazali, że pierwszym dokumentem potwierdzającym niedokrwienie kończyn dolnych jest badanie USG tętnic z dnia 9 kwietnia 2013 roku, podczas którego stwierdzono niedrożność prawej tętnicy udowej. Ustosunkowując się do możliwości przyjęcia wcześniejszej daty powstania częściowej niezdolności do pracy niż w dniu 9 kwietnia 2013 roku a przed dniem 30 marca 2010 roku, biegli wskazali na brak dokumentów potwierdzających leczenie jak również niezdolność do pracy z powodu niedokrwienia przed dniem 30 marca 2010 roku (opinia – k. 17 a.s.).

W opinii datowanej na dzień 19 lutego 2015 roku biegły ortopeda stwierdził, że wstępująca u badanego wielopoziomowa artroza kręgosłupa piersiowego i lędźwiowo – krzyżowego z ograniczeniem ruchomości bez objawów drażnienia korzeni nerwowych powoduje mierne upośledzenie narządów ruchu, jednakże mając na uwadze wnioski zawarte w opinii neurologa i chirurga naczyniowego, wskazał na zasadność stanowiska uznającego badanego za osobę częściowo niezdolną do pracy poczynając od dnia 9 kwietnia 2013 roku (opinia – k. 31 – 31v. a.s.).

W opinii datowanej na dzień 22 czerwca 2015 roku biegli kardiolog i otolaryngolog stwierdzili, że występujące zarówno w naczyniach obwodowych jak i wieńcowych zaawansowane zmiany miażdżycowe są zjawiskiem trwale postępującym. Pomimo zastosowanych w leczeniu działań interwencyjnych, tj. angioplastyki udowej w 2013 roku oraz okalającej gałęzi lewej tętnicy wieńcowej z implantacją stenu w lutym 2014 roku, nadal utrzymują się objawy dławicowe a także bóle kończyn dolnych ograniczając częściowo dolność do pracy w sposób trwały. Odnosząc się do okoliczności daty powstania tej niezdolności biegli zgodzili się z wnioskami biegłego z zakresu chirurgii naczyniowej co do tego, że pierwszym dokumentem potwierdzającym niedokrwienie kończyn dolnych jest badanie USG tętnic z dnia 9 kwietnia 2013 roku, jednocześnie podnosząc, że dolegliwości dławicowe oraz diagnostyka choroby wieńcowej miały dopiero miejsce w lutym 2014 roku, co w ich ocenie w pełni uzasadnia jako datę powstania częściowej niezdolności do pracy dzień 9 kwietnia 2013 roku (opinia – k. 46 – 46v. a.s.).

Rozstrzygając w sprawie Sąd Okręgowy oparł się na wnioskach zawartych w opiniach biegłych występujących w sprawie. Biegli przeprowadzili bezpośrednie badanie ubezpieczonego, wnikliwie przeanalizowali jego dokumentację medyczną i omówili wpływ zdiagnozowanych u niego schorzeń na zdolność do pracy – przy uwzględnieniu dotychczasowego doświadczenia zawodowego i posiadanych kwalifikacji, stwierdzając u ubezpieczonego okresową częściową niezdolność do pracy, która według ich wniosków powstawała w dniu 9 kwietnia 2013 roku, które w tym zakresie odpowiadały wnioskowi komisji lekarskiej Zakładu zawartym w orzeczeniu z dnia 29 kwietnia 2014 roku. Wnioski zawarte w powołanych opiniach są wystarczająco uzasadnione oraz zostały wyprowadzone przez specjalistów z zakresu schorzeń występujących u badanego. Z tych względów wskazane opinie Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne, miarodajne i wyczerpujące, a przez to przedstawiające wystarczające wiadomości specjalne, niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu w zakresie stopnia ustalonej niezdolności do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 roku, sygn. II UKN 96/99).

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Odwołanie S. K. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Bezspornym w sprawie jest że ubezpieczony jest osobą częściowo niezdolną do pracy. Jednak zasadniczego znaczenia z uwagi na przyczyny odmowy ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, wskazane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, nabrała okoliczności daty powstania tej niezdolności.

Mając na uwadze okoliczność, że w okresie od dnia 17 sierpnia 2000 roku do dnia 30 września 2008 roku ubezpieczony był uprawniony do świadczenia w postaci renty z tytułu niezdolności do pracy oraz przyczyny wskazane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji co do odmowy ustalenia prawa do renty, Sąd w pierwszej kolejności ocenił możliwość zastosowania w rozpoznawanej sprawie przepisu art. 61 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), zgodnie z którym prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy. Jest to o tyle istotne, że w przypadku zasadności zastosowania w realiach sprawy powołanego przepisu badaniu podlega samo istnienie u ubezpieczonego niezdolności do pracy. Sąd zaś nie jest związany obowiązkiem badania spełnienia pozostałych przesłanek natury formalnej, określonych w art. 57 i 58 powołanej ustawy, co w rozpoznawanej sprawie ma zasadnicze znaczenie z uwagi na przyczynę odmowy ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji w postaci nieposiadania przez ubezpieczonego co najmniej 5 – letniego okresu składkowego i nieskładkowego przypadającego w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed powstaniem niezdolności do pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd zwrócił się do biegłych o wypowiedzenie się co do daty powstania bezspornie istniejącej niezdolności do pracy w szczególności przed dniem 30 marca 2010 roku, tj. przed końcem ostatniego dnia 18 – miesięcznego okresu o którym mowa w powołanym przepisie art. 61 ustawy rentowej. Kierując się wynikami postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie, a w szczególności wnioskami wywołanych w sprawie opinii biegłych, Sąd doszedł do przekonania, że powołany przepis art. 61 ustawy rentowej nie ma zastosowania w sprawie. Jak bowiem ustalono bezspornie istniejąca u ubezpieczonego niezdolność do pracy powstała najwcześniej w dniu 9 kwietnia 2013 roku, czyli już po upływie wskazanych 18 miesięcy od ustania prawa do renty.

W tym stanie rzeczy Sąd zobowiązany był do badania również innych niż wyłącznie stan niezdolności do pracy przesłanek warunkujących ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 powołanej ustawy renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia lub w okresie równorzędnym z okresem zatrudnienia albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Mając na uwadze zakres spornych okoliczność oraz wnioski biegłych co do daty powstania niezdolności do pracy należy wskazać na treść art. 58 ust. 1 pkt 5 oraz ust. 2 powołanej ustawy, zgodnie z którymi warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat oraz że okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy a do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej. Z poczynionych ustaleń wynika, że w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed dniem powstania niezdolności do pracy, tj. od dnia 9 kwietnia 2003 roku do dnia 8 kwietnia 2013 roku, ubezpieczony udowodnił na wymagany 5 – letni okres jedynie 2 lata, 4 miesiące i 10 dni, w tym 1 rok, 9 miesięcy i 7 dni okresów nieskładkowych oraz 7 miesięcy i 3 dni okresów nieskładkowych, które zostały uwzględnione przy zastosowaniu reguły określonej w art. 5 powołanej ustawy, zgodnie z którą przy ustalaniu prawa do renty okresy nieskładkowe uwzględnia się w wymiarze nieprzekraczającym jednej trzeciej udowodnionych okresów składkowych. Tym samym skarżący nie spełnił warunku określonego w art. 58 ust. 2 powołanej ustawy, co przy uwzględnieniu zasady, że warunki konieczne dla ustalenia prawa do świadczenia powinny być spełnione łącznie, wykluczało uwzględnienie żądania odwołania. Należy nadto wskazać,

że z poczynionych ustaleń wynika, że okres wskazany w odwołaniu w którym ubezpieczony prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą został w zaskarżonej decyzji uwzględniony przez Zakład do ustalenia wymaganego ogólnego stażu ubezpieczeniowego oraz stażu ubezpieczeniowego, który powinien przypadać w ostatnim dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności do pracy, w tym okresy od dnia 5 kwietnia 2012 roku do dnia 28 sierpnia 2012 roku od dnia 1 listopada 2012 roku do dnia 28 lutego 2013 roku jako okresy nieskładkowe w związku z pobieraniem zasiłku chorobowego oraz od dnia 1 marca 2013 roku do dnia 8 kwietnia 2014 roku również jako okres nieskładkowy w związku z pobieraniem świadczenia rehabilitacyjnego. Nadto należy wskazać, że nie ma do ubezpieczonego zastosowania wyłącznie wskazanego warunku przewidziane w ust. 4 powołanego art. 58. Ubezpieczony nie legitymuje się bowiem 30 letnim okresem składkowy i nieskładkowym przewidzianym dla mężczyzn oraz nie został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy.

Z tych względów w ocenie Sądu decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. 9 maja 2014 roku została wydana prawidłowo, wobec czego odwołanie ubezpieczonego podlegało oddaleniu wobec czego Sąd na podstawie powołanych przepisów oraz artykułu 477<sup>14</sup> § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.